

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul unsprezece

Jeff Pippenger

2025-12-14

Numărul unsprezece

Solia ploii târzii este un avertisment cu privire la apropiata închidere a timpului de har, împreună cu un apel la pregătire personală. Aceste două concepte sunt reprezentate în capitolele zece și unsprezece ale vedeniei lui Isaia și sunt prezentate în contextul soliei din Daniel unsprezece, care a fost desigilată în 1989, iar a cărei istorie ascunsă este desigilată în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt reprezentați în vedenie de Isaia și de fiii săi. Împreună, cele două linii reprezintă un avertisment pentru Ahaz, care îi reprezintă pe laodiceenii ce nu au „înțelegere” cu privire la aceste două linii, una internă și cealaltă externă, care străbat profeția biblică.

Daniel 11:11 și Apocalipsa 11:11 prezintă aceeași reprezentare internă și externă, Daniel reprezentând aspectul extern, iar Apocalipsa pe cel intern. Aceste două „capitol și verset”, intern și extern, se leagă direct de mesajele externe și interne ale capitolelor zece și unsprezece și o fac în Isaia 11:11.

Isaia 6 este 9/11 și identifică curățirea și ungerea lui Isaia ca sol la 9/11. Capitolul șapte și următoarele reprezintă o schiță a soliei care a venit la 9/11. Capitolul zece identifică rolul ultimelor șase versete din Daniel unsprezece, căci ele au constituit solia dezpecetluită la timpul sfârșitului în 1989.

Capitolul unsprezece din Isaia reprezintă 9/11 și ungerea lui Isaia și mesajul său. Versetul întâi este legat de versetul zece prin „Jessie”, iar versetul zece spune: „Și în ziua aceea”, iar versetul unsprezece continuă, zicând: „Și va fi în ziua aceea că Domnul își va întinde din nou mâna, pentru a doua oară, ca să-i adune înapoi pe cei rămași din poporul Său.”

Acea zi a fost în anul 1850.

Și va ieși o odraslă din tulpina lui Iesei, și un vlăstar va răsări din rădăcinile lui: Și Duhul Domnului se va odihni peste el: duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoaștere și de frica Domnului; Și îi va da de grabnică înțelegere în frica Domnului: și nu va judeca după vederea ochilor săi, nici nu va muștra după auzul urechilor sale; Ci cu dreptate va judeca pe cei săraci și cu nepărtinire va muștra pentru cei blânzi ai pământului: și va lovi pământul cu toiagul gurii sale, iar cu suflarea buzelor sale îl va omorî pe cel nelegiuit. Și dreptatea va fi brâu coapselor lui, iar credincioșia brâu șalelor lui. Și lupul va locui cu mielul, iar pardosul se va culca cu iedul; și vițelul, puiul de leu și vițelul îngrășat, împreună; și un copil mic îi va conduce. Și vaca și ursul vor paște; puii lor se vor culca împreună; și leul va mânca paie ca bou. Și pruncul care sugă se va juca la gaura aspidei, iar copilul înțărcat își va pune mâna pe culcușul basilicului. Nu vor face rău și nu vor nimici pe tot muntele meu cel sfânt:

căci pământul va fi plin de cunoașterea Domnului, precum apele acoperă marea.

11:10 Și în ziua aceea, rădăcina lui Isai va sta ca un stindard pentru popoare; la El vor căuta neamurile, iar odihna Lui va fi slăvită.

11:11 Și se va întâmpla în ziua aceea că Domnul Își va întinde iarăși, pentru a doua oară, mâna, ca să-și strângă rămășița poporului Său, care va mai fi rămasă, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinear, din Hamat și din ostroavele mării.

11:12 Și El va ridica un stindard pentru neamuri, va aduna pe izgoniții lui Israel și îi va strânge laolaltă pe cei împrăștiați ai lui Iuda de la cele patru colțuri ale pământului.

Și pizma lui Efraim va înceta, iar vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai pizmui pe Iuda, iar Iuda nu-l va mai asupri pe Efraim. Ci se vor năpusti pe umerii Filistenilor spre apus; împreună îi vor jefui pe cei din Răsărit; își vor întinde mâna asupra lui Edom și a lui Moab, iar fiii lui Amon li se vor supune.

Și Domnul va nimici cu desăvârșire limba mării Egiptului; și, cu vântul Său puternic, Își va clătina mâna asupra Râului, și-l va lovi în cele șapte pâraie și va face ca oamenii să treacă pe uscat. Și va fi o șosea pentru rămășița poporului Său, care va mai rămâne din Asiria, cum a fost pentru Israel în ziua când a ieșit din țara Egiptului. Isaia 11:1-16.

Versetul întâi afirmă: „Și va ieși un toiag din tulpina lui Iesei și un Vlăstar va odrăsli din rădăcinile lui; iar Duhul Domnului se va odihni peste El.” Descrierea puternică a lui Hristos continuă, DAR această descriere se aplică mai mult zilelor de pe urmă decât zilelor lui Isaia sau chiar zilelor când Hristos a umblat printre oameni.

O lectură atentă arată că versetele de la unu la nouă sunt toate caracteristici identificatoare ale lui Hristos, iar în versetul zece se afirmă: „Și va ieși o odraslă.” Nu există nicio întrerupere în firul gândirii de la versetul unu până la versetul zece. Versetul zece spune: „și în ziua aceea”, ceea ce trebuie să aibă loc în aceeași zi ca cea din versetul unu. Atât versetul zece, cât și versetul unu identifică „rădăcina” și, făcând astfel, leagă cele două versete între ele, rând peste rând.

Împreună, versetele unu și zece afirmă: „Și va ieși o odraslă din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va crește din rădăcinile lui: și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Isai, care va sta ca un stindard pentru popoare; la el vor căuta neamurile: și odihna lui va fi slăvită.”

Un „toiag” este un simbol al autorității.

Și ea a născut un prunc de parte bărbătească, care avea să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; iar pruncul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Apocalipsa 12:5.

Un „toiag” este un simbol al selecției, împărțirii și separării.

Și Moise a așezat toiagele înaintea Domnului în cortul mărturiei. Și s-a întâmplat că, a doua zi, Moise a intrat în cortul mărturiei; și iată, toiagul lui Aaron, pentru casa lui Levi, odrăslise și dăduse muguri, înflorise și dăduse flori și făcuse migdale. Și Moise a scos toate toiagele dinaintea Domnului înaintea tuturor fiilor lui Israel; și ei au privit și fiecare și-a luat toiagul. Și

Domnul i-a zis lui Moise: Adu iarăși toiagul lui Aaron înaintea mărturiei, ca să fie păstrat ca semn împotriva celor răzvrățiți; și vei înlătura cu totul cărtirile lor de la Mine, ca să nu moară. Și Moise a făcut așa: cum i-a poruncit Domnul, așa a făcut. Numeri 17:7-11.

Toiagul lui Aaron, care a înmugurit, arată către un „toiag” din timpul ploii târzii, căci al lui Aaron a fost singurul „toiag” care a înmugurit dintre cele treisprezece „toiaguri”. În mugurirea este un simbol al timpului ploii târzii, când Dumnezeu va manifesta o deosebire între cele douăsprezece „toiaguri” răzvrătite care pretind că au solia ploii târzii, așa cum este ilustrat și prin demonstrația prin foc a lui Ilie, care a marcat deosebirea dintre adevărat și fals. Un „toiag” este, de asemenea, un simbol al măsurării și al judecății.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Ridică-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Apocalipsa 11:1.

„Toiagul” iese din tulpina lui Jessie, iar „Jessie” înseamnă „a ieși în evidență”, așa cum fac reperatele în profetia biblică. Pharez a fost „rădăcina” propriu-zisă a lui Jessie, iar Pharez înseamnă „o ruptură; a izbucni sau a se împrăștia”. Pharez este rădăcina sau începutul liniei de sânge a lui Jessie. „Rădăcina lui Jessie” este, așadar, un simbol al alfa, Pharez, iar omega este Jessie, începutul și sfârșitul. Rădăcina lui Jessie începe cu o împrăștiere (Pharez) și se încheie la un reper al unui om stând în picioare. Ridicarea bărbaților în picioare marchează profetic o împărăție. În Biblie, Pharez inaugurează o linie de sânge, fără vreo legătură anterioară, iar numele lui înseamnă o ruptură; astfel, consemnarea genealogiei sale și numele său îl identifică pe Pharez drept începutul, făcând din Jessie sfârșitul. Melchizedek este, de asemenea, o figură biblică identificată ca neavând o descendență anterioară, la fel ca în cazul lui Pharez. Rădăcina lui Pharez conține adevărul că el reprezintă o preoție a lui Melchizedek, căruia Avraam i-a plătit zeciuală.

Rânduiala lui Melchizedek este rânduiala preoțească a lui Hristos.

Unde a intrat pentru noi înaintemergătorul, chiar Isus, făcut Mare Preot în veci, după rânduiala lui Melchizedek. Evrei 6:20.

Rădăcina lui Jessie a fost preoția lui Melchizedek, iar începutul trebuie să reflecte sfârșitul. Jessie reprezintă ultimul grup al preoției lui Melchizedek care se va ridica, care, potrivit lui Isaia, este un stindard pentru neamuri.

„Stem” înseamnă „a doborî (copaci); trunchiul sau cioata unui copac (fie doborât, fie sădit)”, iar „stem” crește dintr-o împărăție care a fost lăsată deoparte, precum a fost Nebucadnețar în Daniel, capitolul al patrulea. Un copac este, în mod profetic, o împărăție, iar când o împărăție se sfârșește, acel copac a fost doborât.

„Tulpina” din pasaj iese dintr-un ciot — nu dintr-o ramură din vârf. Dintr-o fostă împărăție, reprezentată de acel ciot, iese un „toiag”, simbol al autorității, iar acea autoritate se întemeiază pe faptul dacă „toiagul” poartă „mugurii și florile” soliei ploii târzii. Acea autoritate este derivată dintr-o împărăție anterioară, care a fost tăiată la pământ.

"Rădăcina" este "rădăcina lui Iesei", iar "tulpina" care vine din "ciot" vine din "ciotul" ale cărui rădăcini sunt rădăcina lui Iesei. Tulpina care produce autoritatea vine din ciot, dar Ramura vine din rădăcină — și rădăcina este stindardul. Rădăcina este începutul, iar sfârșitul este Ramura.

Cuvântul „branch” înseamnă străjer sau semn de drum. Isaia ne informează că Ramura vine la legea duminicală.

Și în ziua aceea șapte femei se vor prinde de un singur bărbat, zicând: Vom mânca pâinea noastră și ne vom îmbrăca în veșmintele noastre; numai să purtăm numele tău, ca să ne fie luată ocara. În ziua aceea odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită, iar rodul pământului va fi ales și plăcut pentru cei scăpați ai lui Israel. Și se va întâmpla că cel rămas în Sion și cel ce rămâne în Ierusalim va fi numit sfânt, chiar oricine este scris între cei vii în Ierusalim: când Domnul va fi spălat necurăția fiicelor Sionului și va fi curățit sângele Ierusalimului din mijlocul lui prin duhul judecății și prin duhul arderii. Isaia 4:1-4.

„Un singur bărbat” de care se prind cele șapte femei este papa, care devine al optulea, care este dintre cei șapte, la legea duminicală, contrafacând cele opt suflete de pe arcă. La legea duminicală, „în ziua aceea” „Odrasla Domnului va fi frumoasă și slăvită”, „când Domnul va fi spălat necurăția fiicelor Sionului și va fi curățit sângele Ierusalimului din mijlocul lui prin duhul judecății și prin duhul mistuirii.” Curățirea prin duhul judecății și al mistuirii este înfăptuită de Solul Legământului, în Maleahi, capitoul trei, la legea duminicală. „Odrasla frumoasă” sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, care nu vin din butuc, ci din rădăcina lui Isai, care este stindardul.

Autoritatea lor este reprezentată de toiagul care a ieșit dintr-o ramură a unei împărății căzute. Împărăția Filadelfiei a căzut din 1856 până în 1863, iar autoritatea stabilită în acea împărăție căzută este reinstaurată la legea duminicală. Când ramura, care este stindardul, este înălțată, mișcarea laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii trece la mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Atunci autoritatea, sau toiagul, care a provenit din împărăția milerită sau filadelfiană este reprezentată de o cheie care este așezată asupra lui Eliakim în Isaia 22:22.

Și voi pune pe umărul lui cheia casei lui David; el va deschide și nimeni nu va închide; el va închide și nimeni nu va deschide. Isaia 22:22.

Versetul marchează data de 22 octombrie 1844 și îl identifică pe Eliakim drept cel ce primește o „cheie”. În cele două versete anterioare, autoritatea Laodiceei este luată de la Shebna și dată lui Eliakim. La legea duminicală, autoritatea odinioară dată poporului ales al legământului este luată de la împărăția laodiceană a Adventismului de Ziua a Șaptea și dată împărăției mișcării filadelfiene a celor o sută patruzeci și patru de mii — care este împărăția slavei.

El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu? Iar Simon Petru, răspunzând, a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Iar Isus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone Barjona; căci nu carnea și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, care este în ceruri. Și Eu, de asemenea, îți spun: Tu ești Petru, și pe această stâncă voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:16-19.

Toiagul autorității, reprezentat printr-o cheie dată lui Petru, este așezat pe umărul lui Eliacim în Isaia 22:22. Petru reprezintă ramura celor o sută patruzeci și patru de mii care intră în legământ cu Hristos chiar înainte de legea duminicală. În pasaj, Petru se află la Cezareea lui Filip, care este Panium din versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel 11. Numele lui este schimbat, reprezentând o relație de legământ, iar numele Petru, atunci când se înmulțesc pozițiile numerice ale fiecărei litere, echivalează cu 144.000. Autoritatea, sau toiagul, sau cheia care este așezată pe umărul lui Eliacim atunci când Șebna este aruncat într-un câmp ca o minge, este „toiagul” care provine din ciotul adventismului millerit filadelfian care a fost tăiat din 1856 până în 1863.

Petru primește autoritatea poporului legământului lui Dumnezeu la separarea grâului de neghină, căci grâul urmează să fie înălțat ca jertfa pâinilor legănate de la Cincizecime. Mai întâi neghina este separată, așa cum este reprezentat prin faptul că aluatul din pâinile legănate ale Cincizecimii este înlăturat prin procesul coacerii. Autoritatea toiagului sau a cheii provine din trunchiul unei împărății căzute, iar ramura care este stindardul provine din rădăcina lui Iesei și este rădăcina lui Iesei, căci Isus ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru. Rădăcina este începutul, iar ramura, sfârșitul. Această aplicație profetică nu poate fi înțeleasă de evreii cântători din vremea lui Hristos sau de astăzi, căci ea este principiul primar al metodologiei ploii târzii și este, de asemenea, reprezentată ca cheia casei lui David. Cheia deschide ușa casei lui David, care a fost închisă. Cheia deschide ușa către sanctuarul ceresc, casa lui David. Alfa din 22 octombrie 1844 se repetă în omega legii duminicale.

David, fiul lui Iesei, consemnează o enigmă care a marcat sfârșitul oricărei discuții ulterioare cu iudeii cavilatori din zilele lui Hristos, prin aceasta marcând sfârșitul mărturiei Sale către iudei.

Un psalm al lui David. Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale.” Domnul va trimite din Sion toiagul puterii Tale: stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi. Poporul Tău se va înfățișa de bunăvoie în ziua puterii Tale, în podoabele sfințeniei, din sânul zorilor: ai roua tinereții Tale. Domnul a jurat și nu Se va căi: „Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec.” Psalmul 110:1-4.

Palmoni a hotărât să așeze acest pasaj în Psalmul 110, care este, desigur, un alt număr în lumea matematicii, recunoscut ca număr special. Jumătate din „220” și de zece ori „11” ar îndemna un suflet să anticipeze că numărul „110” poartă o anumită semnificație, și așa este — la fel ca pasajul însuși. Este o cântare a lui David, iar David este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii; așadar este un verset din cântarea viei, care este cântarea lui Moise și a Mielului. Ea indică momentul când foștii lucrători ai viei sunt trecuți cu vederea și via este dată celor o sută patruzeci și patru de mii. Când se întâmplă aceasta, este „ziua puterii tale”, aliniindu-se cu puterea Cincizecimii la apogeul timpului Cincizecimii.

Poporul lui Dumnezeu va fi „de bunăvoie” în ziua când ies din „pântecele dimineții”, cu „roua tinereții tale”. Nașterea din nou este o ilustrare a convertirii și a vieții. Cei o sută patruzeci și patru de mii au fost luați din pântece în iulie 2023 și s-au născut cu roua tinereții lor, căci s-au născut în mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, care a avut loc și la milleriți la început, adică în „tinereța” lor. Este aceeași rouă, căci este o repetare a istoriei alfa în cadrul istoriei omega. În „ziua”

„împuternicirii” lor, când Șebna este izgonit „din” „postul” lui și „din” „starea” lui și „tras în jos” Eliacim, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt făcuți preoți omega, căci sunt făcuți după rânduiala lui Melhisedec, căci cei o sută patruzeci și patru de mii nu vor gusta moartea, sau, ca și în cazul lui Melhisedec, sunt preoți în veac.

În "ziua puterii lui", Domnul va trimite "toiagul tăriei Lui din Sion". Autoritatea împărățiilor Sale, atât a harului (îndreptățire), cât și a slavei (sfințire), a fost așezată asupra celor care poartă cununa Sa de slavă, căci ei reprezintă împărăția Sa. Ei sunt trimiși din Sion, căci semnificația Sionului reprezintă stindardul celor o sută patruzeci și patru de mii.

Pe când fariseii erau adunați laolaltă, Isus i-a întrebat, zicând: "Ce credeți voi despre Hristos? Al cui fiu este?" Ei i-au zis: "Fiul lui David."

El le-a zis: Cum dar David, în Duhul, Îl numește Domn, zicând: „Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea, până îi voi face pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale”? Dacă deci David Îl numește Domn, cum este El fiul lui?

Și nimeni nu a putut să-i răspundă cu un cuvânt, nici nu a îndrăznit cineva, din ziua aceea înainte, să-i mai adreseze vreo întrebare. Matei 24:41-46.

Relația profetică a lui David cu Hristos, în termeni de alfa și omega—începutul și sfârșitul, este regula principală a metodologiei „rând după rând”, iar acea regulă nu putea fi pătrunsă de iudeii certăreți, mai mult decât poate un Adventist de Ziua a Șaptea laodicean să înțeleagă că istoria milleriților în timpul soliei Strigătului de la Miezul Noptii a fost locul unde roua cerului a fost revărsată în tinerețea Adventismului. „Roua” tinereții tale este peste cei o sută patruzeci și patru de mii, și a început să se aștearnă la 11 septembrie, iar legea duminicală este „ziua puterii”, când rămășița este unsă ca preoți după rânduiala lui Melhisedec.

Din trunchiul retezat al Adventismului de Ziua a Șaptea laodicean (Biserica luptătoare) iese mlădița (Biserica triumfătoare), iar din rădăcina lui Iesei, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt mlădița de rod slăvit, înălțată ca jertfă legănată în ziua puterii Sale.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Proverbe 1

1 aprilie 1850 Către „Turma Mică”.

Iubiți frați,—Domnul mi-a dat o viziune, la 26 ianuarie, pe care o voi relata. Am văzut că unii dintre poporul lui Dumnezeu erau năuciiți și adormiți; erau doar pe jumătate treji și nu-și dădeau seama de timpul în care trăim acum; și că "omul" cu "mătura de gunoi" intrase, iar unii erau în primejdie să fie măturați. L-am rugat pe Isus să-i scape, să-i mai cruțe puțin și să-i lase să-și vadă grozava lor primejdie, ca să se poată pregăti înainte de a fi pentru totdeauna prea târziu. Îngerul a spus: "Nimicirea vine ca un vârtej puternic." L-am rugat pe înger să aibă milă și să-i salveze pe aceia care iubeau lumea aceasta și erau atașați de posesiunile lor, și nu erau dispuși să se desprindă de ele și să le jertfească, pentru a grăbi drumul solilor, ca să hrănească oile flămânde, care pierau din pricina lipsei de hrană spirituală.

Pe când priveam biete suflete murind din lipsa adevărului prezent, iar unii care mărturiseau că cred adevărul îi lăsau să moară, reținând mijloacele necesare pentru a duce înaintea lucrarea lui Dumnezeu, priveliștea era prea dureroasă și am implorat îngerul să o îndepărteze de la mine. Am văzut că, atunci când cauza lui Dumnezeu cerea o parte din averea lor, asemenea tânărului care a venit la Isus [Matei 19:16-22.], plecau întristați; și că, în curând, flagelul năvălitor avea să treacă peste ei și să le spulbere toate bunurile, iar atunci avea să fie prea târziu să jertfească bunurile pământești și să-și adune o comoară în cer.

Apoi L-am văzut pe Răscumpărătorul cel slăvit, frumos și minunat, cum a părăsit țărâmurile slavei și a venit în această lume întunecată și însingurată, ca să-Și dea viața Sa prețioasă și să moară, Cel drept pentru cei nedreți. A îndurat batjocura și biciuirile crude, a purtat cununa împletită de spini și a transpirat picături mari de sânge în grădină; în timp ce povara păcatelor întregii lumi era asupra Lui. Îngerul a întrebat: «Pentru ce?» O, am văzut și am știut că era pentru noi; pentru păcatele noastre a suferit toate acestea, ca, prin sângele Său prețios, să ne răscumpere lui Dumnezeu.

Apoi, din nou, mi-au fost arătați cei care nu erau dispuși să se lipsească de bunurile acestei lumi pentru a mântui sufletele care pier, trimițându-le adevărul, în timp ce Isus stă înaintea Tatălui, mijlocind prin sângele Său, suferințele și moartea Sa pentru ei; și în timp ce solii lui Dumnezeu așteptau, gata să le ducă adevărul mântuitor, pentru ca ei să fie pecetluiți cu pecetea Dumnezeului celui viu. Le era greu unora care mărturiseau că cred în adevărul prezent, să facă măcar atât de puțin încât să înmâneze solilor banii lui Dumnezeu, pe care El li-i împrumutase spre a-i administra ca ispravnici.

Atunci Isus cel suferind, jertfa Lui și iubirea Lui atât de adâncă, încât Și-a dat viața pentru ei, mi-au fost din nou înfățișate; iar apoi mi-au fost arătate viețile celor care mărturiseau că sunt urmașii Lui, care aveau bunurile acestei lumi și socoteau un lucru atât de mare să ajute cauza mântuirii. Îngerul a zis: „Pot oare astfel de oameni să intre în cer?” Un alt înger a răspuns: „Nu, niciodată, niciodată, niciodată. Cei care nu sunt interesați de cauza lui Dumnezeu pe pământ nu vor putea niciodată să cânte în cerurile de sus cântarea iubirii răscumpărătoare.”

Am văzut că lucrarea grabnică pe care Dumnezeu o făcea pe pământ avea să fie curând scurtată în neprihănire și că solii cei iuți trebuie să-și grăbească mersul pentru a căuta turma risipită. Un înger a spus: „Sunt toți solii? Nu, nu, solii lui Dumnezeu au o solie.”

Am văzut că cauza lui Dumnezeu a fost împiedicată și dezonorată de unii care călătoreau fără a avea vreo solie de la Dumnezeu. Aceștia vor trebui să dea socoteală lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care l-au cheltuit călătorind în locuri unde nu era datoria lor să meargă; căci acei bani ar fi putut sluji înaintării cauzei lui Dumnezeu, iar din lipsa lor, suflete au flămânzit și au murit din lipsă de hrană spirituală, care le-ar fi putut fi dată de către solii lui Dumnezeu, chemați și aleși, dacă aceștia ar fi avut mijloacele.

Zguduirea puternică a început și va continua, iar toți cei care nu sunt dispuși să se prindă cu tărie și să stea neclintiți pentru adevăr și să jertfească pentru Dumnezeu și cauza Sa vor fi zguduți afară. Îngerul a zis: 'Credeți voi că cineva va fi constrâns să jertfească? Nu, nu. Trebuie să fie o jertfă de bunăvoie. Va cere totul pentru a cumpăra țarina.' - Am strigat către

Dumnezeu să cruțe poporul Său, dintre care unii leșinau și mureau.

Am văzut că aceia care au puterea de a lucra cu mâinile lor și de a ajuta la susținerea cauzei erau la fel de răspunzători pentru acea putere precum erau alții pentru proprietatea lor.

Atunci am văzut că judecățile lui Dumnezeu Cel Atotputernic se apropiau grabnic. L-am rugat pe înger să vorbească poporului în limba sa. El a zis: "Toate tunetele și fulgerele Muntelui Sinai nu i-ar clinti pe aceia care nu se lasă clintiți de adevărurile limpezi ale cuvântului lui Dumnezeu; nicio solie îngerească nu i-ar trezi." Review and Herald, 1 aprilie 1850.